

Arrest

nr. 62 836 van 8 juni 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2010 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van 14 oktober 2010 blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken op 9 oktober 2010 zijn genomen in Polen, alwaar zij een asielaanvraag had ingediend.

Op 2 december 2010 dient de Belgische overheid een verzoek tot terugname in bij de bevoegde Poolse instanties met toepassing van artikel 16.1 (c) van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 7 december 2010 hebben de Poolse autoriteiten de terugname van verzoekster aanvaard.

Op 23 januari 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde D. T.

geboren te (...)

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

die een asiel aanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat zij op 12.10.2010 is toegekomen in België. Eén dag later, op 13.10.2010, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "Grozny" op 07.02.1973.

Uit het Eurodacverslag van 14.10.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd. De Poolse overheid heeft op datum van 01.12.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige zoon I.A. (°18.10.2008).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 30.11.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvraag en vermoedt dat het in Polen was dat ze opgepakt werd. Betrokkene verklaarde dat haar reispaspoort daar werd afgenomen en dat ze het niet meer terugkreeg. Betrokkene verklaarde verder dat ze Grozny per bus verlaten heeft op 05.10.2010 richting Moskou waar ze rond 07.10.2010 zou zijn aangekomen. Rond 08.10.2010 zou ze vertrokken zijn uit Moskou met de wagen naar een onbekende plaats en van daaruit per trein verder reisde naar wat vermoedelijk Polen zou zijn geweest. Daar zou ze rond 09.10.2010 zijn toegekomen. Ze zou één dag in Polen verbleven hebben en naar een gebouw gebracht zijn maar betrokkene zou niet weten waar dat was. Betrokkene zou vervolgens per auto vanuit Polen naar België gereisd zijn waar zij op 13.10.2010 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat de uitkomst van haar asielaanvraag in Polen haar onbekend is.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 14.10.2010 werd op 02.12.2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 07.01.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar zoon I.A. (°18.10.2008) wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel

3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 30.11.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze zo ver mogelijk weggebracht wilde worden (DVZ, vraag 19). Van waar ze zover mogelijk weggebracht wilde worden of waarom, geeft betrokkene echter niet aan.

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa dat zij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 17) maar dat een broer van haar D.K. (o.v. 000) en diens gezin in België zouden verblijven en de Belgische nationaliteit zou hebben (DVZ vraag 16). Met betrekking tot deze in België verklaarde aanwezige broer dient te worden opgemerkt dat deze broer asiel aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten op 04.07.2003 en dat deze broer op 25.08.2005 door de toenmalige VBC (Vaste Beroepscommissie) erkend werd in de hoedanigheid van Vluchteling onder de Vluchtelingenconventie van Genève nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem eerder deze hoedanigheid weigerde op 28.05.2004. Er dient met betrekking tot deze in België door de VBC erkende broer echter te worden opgemerkt dat het hier een broer betreft van betrokkene, die net als betrokkene meerderjarig en gehuwd is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar broer en valt niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in de omschrijving daarvan in art 2.i van de Dublin-II-Verordening. Een toepassing van art. 7 van de Dublin-II-Verordening om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen is derhalve niet aan de orde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene's broer op 04.07.2003 asiel aanvraag in België terwijl betrokkene de Russische Federatie pas verliet in oktober 2010 en na een asielaanvraag in Polen in België asiel aanvraag op 13.10.2010. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij op enig vlak afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch, etc ...) van de hulp van inmiddels sinds jaren in België erkende broer. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene dat ze maagproblemen heeft (DVZ, vraag 20). Op 28.01.2011 diende betrokkene via haar advocaat Meester A.H. per aangetekend schrijven van 28.02.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, haar verklaarde echtgenoot I.M. (o.v. 000) en haar minderjarige zoon I.A. (*18.10.2008). Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd door de bevoegde dienst van de DVZ op 28.02.2011 onontvankelijk verklaard.

Bovendien dient met betrekking tot de door betrokkene op 30.11.2010 voor de DVZ ingeroepen gezondheidstoestand te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. De verklaringen van betrokkene over haar gezondheidstoestand doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekening in Polen indien nodig, en wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om naar Polen te reizen.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich met haar zoon I.A. (*18.10.2008) aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor procedures ingesteld voor 1 april 2011 geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Aangezien, de verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Polen een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen;

Verzoekster deelt mee onvoldoende te kunnen rekenen op hulp van de Poolse instanties. Zij deelt mee dat Tsjetsjeense onderdanen niet in goed daglicht staan bij de Poolse autoriteiten:

Zij verwijst naar een artikel uit "Forum Réfugiés" aangaande de situatie van asielzoekers in Polen - men maande de Franse autoriteiten aan tot voorzichtigheid aangaande terugwijzingen naar Polen: (...)

Zoals blijkt uit de laatste paragraaf, heerst er heel wat vijandigheid ten opzichte van Tsjetsjeense onderdanen.

Het is dus niet gegarandeerd dat verzoekster kan rekenen op hulp vanwege de Poolse autoriteiten.

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Daarnaast wenst verzoekster het volgende mee te delen aangaande haar medische problemen en de problematische medische zorgverlening in Polen:

Uit een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, blijkt dat de toestand voor mensen met gezondheidsproblemen erg zorgwekkend is en dat het allerm minst gegarandeerd is dat verzoekster en haar zoontje de gepaste medische behandeling zal krijgen.

Verwezen wordt naar een artikel van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, dd 22.12.2010. Hieruit wordt een paragraaf gekopieerd die alleszeggend is over het medisch zorgverleningssysteem in Polen : (...)

Verzoekster diende tevens een tweede aanvraag tot regularisatie in. De eerste aanvraag tot regularisatie werd onontvankelijk verklaard omdat op dat moment nog niet de vereiste medische documenten konden voorgelegd worden - de medische onderzoeken van haar echtgenoot, de heer I. (...), waren nog lopende en op het moment dat de beslissing door de DVZ werd genomen, was de behandeling voor haar man nog niet bepaald, en werd bij verzoekster nog geen HIV vastgesteld.

Pas ten gevolge van een bloedtest, uit voorzorg, bleek dat ook zij besmet is met het HIV-virus.”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt en dat, rekening houdende met de gegevens van het dossier er geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen op grond van artikel 3, § 2, 7 of 15 van de Dublin-II-Verordening.

Waar verzoekster stelt dat zij onvoldoende kan rekenen op hulp van de Poolse instanties, dat Tsjetsjeense onderdanen niet in een goed daglicht staan bij de Poolse autoriteiten en verwijst naar een artikel van Forum Réfugiés over de situatie van asielzoekers in Polen, motiveert de bestreden beslissing dat Polen de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Polen als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door

dezelfde internationale verdragen als België, dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt dat een terugkeer naar Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Verordening 343/2003 en dat de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van verzoekster en haar zoon.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003 en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet genomen. Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

Artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster op 9 oktober 2010 in Polen werden genomen. Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze reeds een asielaanvraag indiende en zij 'vermoedt' dat het in Polen was. Zij is opgepakt in Polen en verbleef er één dag. Op grond van de bovenstaande artikelen is Polen de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoekster stelt dat zij onvoldoende kan rekenen op hulp van de Poolse instanties omdat Tsetsjeense onderdanen niet in een goed daglicht staan bij de Poolse autoriteiten. Zij verwijst naar een artikel van 'Forum Réfugiés' over de situatie van asielzoekers in Polen en haalt een rapport aan met betrekking tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Polen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde een asielaanvraag in België te hebben ingediend omdat *"Ik wilde zo ver mogelijk weggebracht worden"*. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot dit motief uitdrukkelijk gesteld: *"Van waar ze zover mogelijk weggebracht wilde worden of waarom, geeft betrokkene echter niet aan."*

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde verzoekster *"Maagproblemen"* te hebben. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd: *"Op 28.01.2011 diende betrokkene via haar advocaat Meester A.H. per aangetekend schrijven van 28.02.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voor zichzelf, haar verklaarde echtgenoot I.M. (o.v. 000) en haar minderjarige zoon I.A. (*18.10.2008). Deze aanvraag om machtiging tot verblijf werd door de bevoegde dienst van de DVZ op 28.02.2011 onontvankelijk verklaard.*

Bovendien dient met betrekking tot de door betrokkene op 30.11.2010 voor de DVZ ingeroepen gezondheidstoestand te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. De verklaringen van betrokkene over haar gezondheidstoestand doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien nodig, en wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om naar Polen te reizen."

Waar verzoekster stelt dat zij niet op hulp kan rekenen van de Poolse autoriteiten, wijst de Raad erop dat verzoekster in haar verzoekschrift nalaat een begin van bewijs bij te brengen met betrekking tot haar verklaringen die uiterst vaag zijn. Ook toont verzoekster niet aan –en dit betwist ze niet- dat ze aan de Poolse autoriteiten hulp heeft gevraagd en dat zij dit geweigerd hebben. Verzoekster brengt enkel een artikel van "Forum Réfugiés" bij aangaande de situatie van asielzoekers in Polen. Dit artikel heeft betrekking op de opvang van asielzoekers, de detentie van asielzoekers, de beperkte toegankelijkheid tot gezondheidszorg, onderwijs en juridische bijstand en geeft een korte beschrijving van de situatie van Tsetsjenen in Polen. Uit dit artikel kan evenwel niet worden afgeleid dat de Poolse autoriteiten geweigerd zouden hebben om verzoekster bij te staan of hulp aan te bieden indien ze in Polen effectief door derden bedreigd zou worden. Voorts laat verzoekster na te preciseren wat de datum en de actualiteitswaarde is van dit 'ongedateerde' verslag.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verwijst verweerder terecht naar de door haar advocaat ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Deze aanvraag werd op 28 februari 2011 onontvankelijk verklaard door verweerder. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op het gebrek aan de vereiste medische documenten bij deze aanvraag en stelt dat *“een tweede aanvraag tot regularisatie”* is ingediend. Deze aanvraag was op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet beoordeeld. Of verzoekster lijdt aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in Polen, waarbij het terugsturen van verzoekster een reëel risico inhoudt op haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, wordt beoordeeld in de door verzoekster afzonderlijk ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. In het raam van haar asielaanvraag heeft verzoekster geen attesten of andere elementen aangebracht die haar verklaarde gezondheidsproblemen staven. De Raad stelt aldus vast dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing, met name voor 22 maart 2011 nagelaten heeft haar gezondheidstoestand te preciseren of medische attesten bij te brengen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het motief in de beslissing *“Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien nodig, en wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om naar Polen te reizen”*, kennelijk onredelijk is. De Raad wijst erop dat op verzoekster de plicht rust om aan verweerder alle nuttige informatie mee te delen voor het nemen van de bestreden beslissing. Als bijlage van haar verzoekschrift voegt ze een *“aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”* Deze aanvraag vermeldt als datum 22 maart 2011. Verzoekster toont niet aan dat verweerder die de bestreden beslissing heeft genomen op 22 maart 2011, kennis had van de aanvraag alvorens de beslissing werd genomen. Verzoekster citeert in haar verzoekschrift uit een artikel van ‘Vluchtelingenwerk Vlaanderen’ van 22 december 2010. Ook dit artikel heeft verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan verweerder overgemaakt. De aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ingediend op 28 januari 2011 is onontvankelijk verklaard. Verzoekster betwist niet dat zij niet de vereiste documenten had voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt aldus correct vastgesteld dat haar aanvraag om medische redenen onontvankelijk werd verklaard en zij niet aannemelijk maakte niet in staat te zijn om naar Polen te reizen. Laat staan dat verzoekster ‘tijdig’ aantoonde dat zij lijdt aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in Polen en waardoor het terugsturen van verzoekster een reëel risico inhoudt op haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. In de beslissing wordt rekening gehouden met de elementen waarvan verweerder kennis had of kon hebben.

Uit het bovenstaande blijkt dat verweerder niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN